

Ένας μοναχός μαιευτήρας!

/ [Πνευματικά Αποσπάσματα](#)

Στην πόλη Άγκυρα της Γαλατίας ζούσε ένας μοναχός. Δεν ξέρουμε πότε έζησε. Δεν ξέρουμε ούτε το όνομά του.

Τα λίγα που ξέρουμε γι' αυτόν είναι ότι προερχόταν από τον στρατό, ζούσε κοντά στον επίσκοπο της πόλης και ήταν «τόσο φιλόανθρωπος και ελεήμων, ώστε να τριγυρίζει ακόμη και τη νύχτα για να βοηθήσει αυτούς που είχαν ανάγκη».

Το ένδυμα που φορούσε δεν άξιζε ούτε έναν όβολό, η δε τροφή του ήταν ανάλογη με τη φορεσιά του. Όταν του χάριζαν βιβλία, αμέσως τα πωλούσε, και την είσπραξη την έδινε στους φτωχούς.

Αλλά κι αν κρατούσε τα βιβλία, δεν θα τα διάβαζε, γιατί η συνεχής απασχόλησή του με την ελεημοσύνη δεν του επέτρεπε καθόλου «πυκτίω εγκύψαι», δηλαδή να διαβάζει βιβλία.

Έτρεχε παντού στις φυλακές και στα νοσοκομεία, αλλά και σε όσους είχαν ανάγκη,

ανεξάρτητα αν ήσαν φτωχοί ή πλούσιοι!

Ιδιαίτερη μέριμνα έδειχνε για τον μητροπολιτικό ναό της πόλης, που ήταν δίπλα στο επισκοπείο, στο οποίο και έμενε. Η προτίμησή του αυτή οφειλόταν σ' έναν μόνο λόγο: Στον νάρθηκα της εκκλησίας συνήθιζαν να συγκεντρώνονται όσοι είχαν προβλήματα.

Εκεί έβλεπε κανείς άρρωστους που ξάπλωναν περιμένοντας τη θεία βοήθεια ή ζητιάνους που επαιτούσαν την καθημερινή τους τροφή. Και αυτοί που συγκεντρώνονταν δεν ήσαν και λίγοι, αλλά «πλήθος» ολόκληρο κάθε ηλικίας, άνδρες και γυναίκες, παντρεμένοι ή ανύπαντροι.

Μια χειμωνιάτικη σκοτεινή νύχτα ο μοναχός είχε επιστρέφει από τη νυχτερινή φιλανθρωπική «περιπολία» του κι ετοιμαζόταν να ξεκουράσει το αδύνατο κορμί του. Ξαφνικά η ησυχία της νύχτας σχίστηκε από γυναικείες κραυγές, που έρχονταν από τον νάρθηκα του ναού.

Ο μοναχός μας στα-μάτησε την προσευχή του και κατέβηκε δυό-δυό τα σκαλοπάτια του επισκοπείου. Αντίκρισε μια κατάσταση που ποτέ δεν είχε φανταστεί: Μπρο-στά του βρισκόταν μια γυναίκα που σφάδαζε από πόνους τοκετού. Μέσα στη νύχτα τρέχει να βρει μαμή.

Η προσπάθειά του απέτυχε και «μηδένα ευρών, αυτός ιατρίνης επέσχε τόπον», δηλαδή πήρε τη θέση της μαίας και έβγαλε τη φιλόνηθρωπη αυτή αποστολή επάξια, όπως και τις άλλες, «ου βδελυξάμενος το παρακολουθούν μύσος», δηλαδή χωρίς να σιχαθεί τα συμβαίνοντα κατά τον τοκετό.

Η απάθεια αυτή οφειλόταν στο ότι «εργάστηκε την ελεημοσύνη».

Πηγή: remptousia.gr/ Παλλαδίου Λαυσαϊκή Ιστορία LXVIII/ Έκδ. Ν.Θ. Μπουγάτσου – Δ.Μ. Μπατιστάτου, Αθήναι 1972, μερ. Β', σελ. 66.